

POVSOD SE MI NOV SVET ODPRE

Griša Koritnik

Kje so tiste rožice...

Povejte, kam so šli
prelepi zvončki beli,
ki tukaj so cveteli,
pomladi prvi sli?

So z njimi tudi šle
trobentice rumene,
da čuti ni nobene,
kar piskalo jih je?

Ali kam so šle od nas
znanilke srčne sreče,
vijolice dehteče,
ponižnosti izraz?

Na božjo pot so šli
na goro k cerkvi beli,
Mariji bodo peli,
k Bogu pozvanjali.

V oltar postavljene
pri ljubi Gospé naši
so pri slovesni maši
v nedeljo piskale.

V očeh otroških spe,
zasanjane v ljubezni,
u oči se té pogrezní
in najdeš jih, srce!

Gustav Strniša

Jesen

*Jesen smehlja se, v pestri plašč ovita
prihaja k nam in že umira gozd,
odpada listje, vsepovsod razlita
minljivosti življenja je bridkost.*

*Selivke ptice krožijo v višavi,
poslavlja jo se v trumah in kriče,
nemir jih nese — kje še, kje v daljavi
bo našlo smoter blodno jim srce?*

*Še sam odšel bi tja v poljane jasne,
kjer je le sonce, smeh in petje ptic,
kjer žar pomladi nikdar ne ugasne,
kjer vedno polne lehe so cvetic!*

*A tu doma? Ne, nikdar domovine
bi ne zapustil, da bi sama kdaj
ostala polna žalostne samine,
saj nam jesen ponuja tudi raj.*

*Ko k nam prihaja, pleše listje velo
in v jasnem soncu lahno trepeta,
v ognjenih barvah živo je vzblestelo
in v vetru spev jesenski šepeta.*

*Ko v zlati zarji tihi mrak prihaja,
je naše polje čudoviti svet,
z blestenjem barv duha ta čar opaja,
ves kras domovja mi je razodet!*